

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: P. N.
t. č. Věznice M., č. p. 27, X M.
zastoupen advokátkou JUDr. Lucií Madleňákovou, Ph.D.
sídlem Nádražní 381/9, 789 85 Mohelnice

proti
žalované: Vězeňská služba ČR, Věznice Mírov
sídlem Mírov 27, 789 53 Mírov

o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalované,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba a vyjádření žalované

1. Žalobce se žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v nepřijetí dostatečných opatření proti zavlečení onemocnění Covid-19 do Věznice M. Žalobce uvedl, že zatímco tzv. první vlnu přečkala věznice bez zavlečení nákazy, v případě druhé vlny se již virus do věznice dostal. Za tuto skutečnost je dle žalobce zodpovědná žalovaná, která měla přijmout opatření daleko dříve před kulminací tzv. druhé vlny, což však neučinila.
2. Ustanovená zástupkyně následně k výzvě soudu podáním ze dne 17. 5. 2021 opravila a doplnila žalobu. Podle tohoto doplnění žalovaná zasáhla do práva na ochranu zdraví žalobce tím, že nerespektovala pokyny Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje (dále jen „KHS“), čímž umožnila zavlečení a masivní rozšíření viru do dotčené věznice a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

ohrozila zdraví žalobce. Žalobce zdůraznil, že věznice je z epidemiologického hlediska rizikový prostor jednak svou uzavřeností, jakož i kumulací velkého počtu osob, což se nutně zrcadlí v míře restrikcí, které jsou pro uzavřené prostory nutně přísnější. Konkrétně žalobce vytkl žalované, že nezabránila kumulaci osob jednak povolením hromadných vycházek i poté, co se ve věznici objevil první pozitivně testovaný odsouzený, a dále soustavným umožněním chodu pracovišť, která sama o sobě znamenala možnost setkávání velkého počtu osob bez dodržení potřebných rozestupů, obzvláště při realizování výstupních prohlídek při odchodu z pracoviště, kdy žalovaná nařizovala odsouzeným, aby se v počtu cca 40 zdržovali delší dobu v místnosti o rozloze cca 3x5 metrů. Právně žalobce popsané jednání žalované vyhodnotil tak, že bylo zaměřeno proti němu, jakožto osobě odsouzené k výkonu trestu odnětí svobody u žalované, nejednalo se o rozhodnutí, nýbrž o zásah, jehož nezákonnost spočívala v tom, že žalovaná, jako orgán veřejné správy vázaný jinými akty veřejné moci (konkrétně rozhodnutími KHS), tyto nerespektovala a nepostupovala podle nich, ač k tomu byla povinna. Tímto nezákonným jednáním byl pak žalobce přímo zkrácen na svém právu na ochranu zdraví, neboť byl přímo vystaven působení viru SARS CoV-2 a tímto byl i nakažen. Covidem-19 trpěl, neboť byl nadměrně unaven a vyčerpan, částečně ztratil čich a chuť, pociťoval náhlé bolesti hlavy a svalů, na čemž nic nemění skutečnost, že měl negativní PCR, neboť je již známo, že PCR test nemusí onemocnění odhalit. Požadoval proto, aby soud určil, že zásah žalované, spočívající v nerealizaci opatření předcházejících zavlečení viru SARS CoV-2 do místa výkonu jeho trestu odnětí svobody v listopadu 2020, byl nezákonný.

3. Následně k výzvě soudu, aby žalobce svá tvrzení ještě blíže konkretizoval, uvedl žalobce v podání ze dne 8. 8. 2022, že žalovaná nerespektovala a neřídila se rozhodnutími KHS z 9. a 24. 11. 2020, a to právě tím, že i poté, co se ve věznici dne 31. 10. 2020 objevil první pozitivně testovaný odsouzený, povolovala hromadné vycházky, umožňovala chod pracovišť a realizovala hromadné výstupní prohlídky při odchodu z pracovišť, přičemž v tomto jednání pokračovala i po 9. 11. 2020, kdy jí bylo KHS nařízeno, aby zajistila režimová opatření spočívající ve vytvoření co nejmenších skupin odsouzených osob, obývajících celu tak, aby se s ostatními skupinami odsouzených nepotkávali v rámci vnitřních prostor. Současně zdůraznil, že sám nebyl s ohledem na své postavení odsouzeného s to jakákoli preventivní opatření realizovat.
4. Žalovaná označila žalobu za nedůvodnou a navrhla její zamítnutí. Nesouhlasila s tvrzením, že ohrozila život či zdraví žalobce nebo ostatních odsouzených umístěných ve Věznici M. Žalovaná se řídila jak mimořádnými opatřeními Ministerstva zdravotnictví a vlády, tak protiepidemickými opatřeními Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR. V okamžiku zavlečení viru do dotčené věznice byla bez prodlení kontaktována KHS, která nastavila protiepidemická opatření, která žalovaná respektovala a dále sama nastavila interní opatření proti šíření nákazy mezi odsouzenými i mezi zaměstnanci. Tato opatření byla vytvořena na úseku výkonu trestu a odsouzení s nimi byli následně seznámeni. Žalovaná žádná opatření neporušila a dbala na řádné dodržování všech protiepidemických opatření. Pokud jde o žalobcovo tvrzení o jeho vlastní nákaze, vykazoval-li žalobce skutečně příznaky uvedeného onemocnění, jednal patrně v rozporu s §28 odst. 2 písm. e) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, dle kterého měl povinnost tuto skutečnost neprodleně nahlásit. Vyšetřením u lékaře a provedením testu k verifikaci nákazy mohl eliminovat šíření viru, místo toho vystavil on i navrhovaní svědci své okolí riziku nákazy.

5. U jednání soudu dne 29. 11. 2022 žalobce akcentoval, že žalovaná měla činit nezbytné kroky včetně uvědomění KHS již v bezprostřední návaznosti na výskyt prvního nakaženého ve Věznici M. dne 31. 10. 2020. Pokud by žalovaná reagovala včas, nákaza by se ve Věznici M. nerozšířila v takové míře a následná opatření (na něž si pak rovněž stěžoval) by pak nemusela být pro odsouzené natolik omezující. Dále uvedl, že nařízení přijatá žalovanou v reakci na rozhodnutí KHS nebyla v praxi dodržována. Ještě dne 9. 11. 2020 dle žalobce probíhala práce na pracovištích až do večerních hodin včetně shromáždění vězňů ve velkém počtu při výstupní prohlídce z pracovišť a rovněž téhož dne proběhla i hromadná vycházka. Přijatá opatření včetně opatření týkající se vycházek tedy nebyla ve skutečnosti dodržována.

II. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal postup žalované, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí ve smyslu § 87 odst. 1 věta před středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
7. Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
8. Aktivní procesní legitimace k podání zásahové žaloby dle citovaného § 82 s. ř. s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. V nyní projednávané věci žalobce naplnil předpoklady své aktivní procesní legitimace tvrzením o přímém zkrácení svých práv zásahem správního orgánu spočívajícím v nepřijetí potřebných opatření proti šíření předmětného viru ze strany žalované a tím ohrožení žalobce na jeho zdraví. Krajský soud proto přistoupil k meritornímu posouzení případu, tj. k posouzení, zda se žalovaná vytykaného zásahu skutečně dopustila.
9. Nezákonným zásahem splňujícím podmínky vyplývající z § 82 s. ř. s. může být přitom dle ustálené judikatury nejen činnost správního orgánu, nýbrž i jeho nečinnost, nespočívající tato v nevydání rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS). U těchto nečinnostních (omisivních) zásahů musí žalobce tvrdit, že žalovaný správní orgán zasáhl do jeho právní sféry tím, že nesplnil některou svou právní povinnost. Podle okolností se pak může žalobce domáhat buď toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost konat (zásah dosud trvá), popř. aby alespoň určil, že zjištěná nečinnost byla nezákonná (zásah již netrvá).
10. Žalovaná se podle žalobce dopustila omisivního zásahu do jeho práva na ochranu zdraví jednak tím, že v návaznosti na výskyt prvního nakaženého mezi odsouzenými dne 31. 10. 2020 neinformovala včas KHS a sama nepřijala dostatečná protiepidemická opatření, a dále tím, že následně v rozporu se dvěma rozhodnutími KHS nepřijala opatření k zabránění šíření viru SARS CoV-2 ve věznici M.
11. Z provedených důkazů učinil soud následující relevantní skutková zjištění:
- dne 4. 11. 2020 KHS písemností č. j. KHSOC/54499/2020/OC/EPID sdělila žalované, že provedla ve smyslu § 62a zákona o ochraně veřejného zdraví epidemiologické šetření ve Věznici M., při němž zjistila, že odsouzení ze 7. oddílu (vyjmenovaní v příloze č. 1 tohoto sdělení) byli dne 31. 10. 2020 v epidemiologicky významném kontaktu s osobou,

kteřá onemocněla Covidem-19, a tudíž těmto odsouzeným KHS nařídila podrobit se ve vymezené době protiepidemickým opatřením v rozsahu § 64 písm. a) a d) zákona o ochraně veřejného zdraví (karanténa), současně KHS doporučila žalované dočasné zavedení takových provozních či technických opatření, která povedou k zamezení šíření viru při všech činnostech v rámci pobytu odsouzených, zejména v oblasti pohybu odsouzených jak v rámci celého objektu, tak v rámci jednotlivých částí (oddílů), a to včetně vycházek odsouzených, kulturních aktivit odsouzených, stravování odsouzených, užívání společných věcí (telefony, počítače a jiná technologická zařízení), nákupu potravin, přijímání korespondence (balíčky) a její odesílání, osobní hygieny apod.;

- výrokem II. odst. 5 rozhodnutí ze dne 9. 11. 2020, č. j. KHSOC/57653/2020/OC/EPID, KHS nařídila podle § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb. žalované zajistit v době od 9. do 20. 11. 2020 režimová opatření ve Věznici M. spočívající ve vytvoření co nejmenších skupin odsouzených osob, obývajících celu tak, aby se s ostatními skupinami odsouzených nepotkávali v rámci vnitřních prostor Věznice M. při společných činnostech, jako např. při osobní hygieně, telefonní komunikaci s rodinami apod.;
- dne 9. 11. 2020 nařízením č. 40 (VS-2275-40/ČJ-2020-803632) pozastavil vedoucí oddělení výkonu trestu dočasně do odvolání provoz jednotlivých pracovišť Věznice M., s výjimkou pracovně zařazených kuchařů a vnitřního provozu;
- dne 10. 11. 2020 nařízením č. 41 (VS-2275-41/ČJ-2020-803632) stanovil vedoucí oddělení výkonu trestu následující mimořádná opatření podle zákona č. 258/2000 Sb. pro období od 9. do 16. 11. 2020: 1) odsouzeným, kteří měli pozitivní test na Covid-19, izolaci spočívající mj. v zákazu pohybu mimo oddíl a zrušení vycházek; 2) odsouzeným, kteří měli negativní test na Covid 19, karanténní opatření spočívající mj. v omezení pohybu - vycházky byly povoleny jen dle tam obsaženého rozpisu s tím, že v případě vycházek více oddílů v jeden termín tyto byly rozděleny dělicími katry tak, aby se oddíly nemohly vzájemně na vycházkovém dvoře potkat, což platilo i pro navádění na vycházky, a dále byla stanovena omezující opatření týkající se dalších aktivit a činností (obdobně jako dále pro ostatní odsouzené); 3) ostatním odsouzeným, kteří se nepodrobili testování na Covid-19, v období od 9. do 20. 11. 2020 karanténní opatření spočívající mj. v omezení pohybu - vycházky byly povoleny dle tam obsaženého rozpisu s tím, že v případě vycházek více oddílů v jeden termín tyto byly rozděleny dělicími katry tak, aby se oddíly nemohly vzájemně na vycházkovém dvoře potkat, což platilo i pro navádění na vycházky. V rámci dalších aktivit a činností bylo mj. stanoveno: uzamčení - po celou dobu 24 hodin s výjimkou uplatňování zákonných práv odsouzených za dodržení zásady - pohyb odsouzených v chodbě oddílu pouze z jedné cely; kulturní místnost - využívat po celách; výdej stravy - standardním způsobem po celách; užívání telefonu - realizovat postupně po celách; videohovor prostřednictvím platformy SKYPE - povolen po celách; aktivity programu zacházení - realizovány po celách; nákup potravin a věcí osobní potřeby - bude realizováno v zastoupení, předání zboží po celách; přijetí balíčků - výdej bude realizován v chodbě oddílu po celách v době, kdy jsou ostatní cely uzavřeny; koupání - realizovat po celách v době, kdy jsou ostatní cely uzavřeny; korespondence a ostatní písemnosti - bude odebírána a ukládána do plastových pytlů vychovatelem k dezinfekci, teprve poté bude zpracována;

- rozhodnutím ze dne 24. 11. 2020, č. j. KHSOC/66901/2020/OC/EPID, uložila KHS žalované s účinností od 24. 11. 2020 do odvolání povinnost mj. zajistit režimová opatření ve Věznici M. v spočívající ve vytvoření co nejmenších skupin odsouzených osob, obývajících celu tak, aby se s ostatními skupinami odsouzených nepotkávali v rámci vnitřních prostor Věznice M. při společných činnostech, jako např. při osobní hygieně, telefonní komunikaci s rodinami apod.;
 - dne 25. 11. 2020 nařízením č. 48 (VS-2275-48/ČJ-2020-803632) stanovil vedoucí oddělení výkonu trestu, že odsouzení z 1. až 10. oddílu, s výjimkou 9. oddílu a odsouzených, kteří byli dříve pozitivní na Covid-19 ze 7. oddílu (v současné době přeléčení), jsou od 24. 11. 2020 po dobu nejméně 10 dnů od realizace testování (tj. do 4. 12. 2020) v povinné karanténě za současných omezení mj.: odsouzeným byl zakázán pohyb mimo celu; zrušeny vycházky; uzamčení 24 hodin denně s výjimkou uplatňování zákonných práv odsouzených za dodržení zásady, že v chodbě oddílu se pohybují jen odsouzení z jedné cely; uzavření kulturní místnosti; výdej stravy po celách; užívání telefonu postupně po celách; zrušen videohovor prostřednictvím platformy SKYPE; aktivity programu zacházení povoleny po celách; nákup potravin a věcí osobní potřeby realizovat v zastoupení, předání zboží po celách; výdej balíčků v chodbě oddílu po celách v době, kdy jsou ostatní cely uzavřeny; koupání po celách v době, kdy jsou ostatní cely uzavřeny; korespondence a ostatní písemnosti odebírány a ukládány do plastových pytlů vychovatelem k dezinfekci, teprve poté zpracovány; provoz pracovišť dočasně pozastaven, s výjimkou nezbytných provozů k zajištění každodenního chodu věznice (např. kuchyň, sklad, údržba). Dále byla tímto nařízením stanovena podobným způsobem omezující opatření pro 9. oddíl, který byl dnem od 24. 11. 2020 v povinné izolaci, a konečně i opatření pro dříve pozitivně testované a přeléčené odsouzené.
12. Z těchto zjištění učinil soud následující závěr o skutkovém stavu: Z důvodu výskytu onemocnění Covid-19 ve Věznici M. vydala KHS nejprve dne 4. 11. 2020 v reakci na výskyt prvního nakaženého ze dne 31. 10. 2020 pouze doporučení k přijetí režimových opatření zabráňujících kumulaci osob. Následně KHS vydala rozhodnutí, jímž dne 9. 11. 2020 uložila žalované v době od 9. do 20. 11. 2020 mj. povinnost zajistit režimová opatření ve Věznici M. spočívající ve vytvoření co nejmenších skupin odsouzených osob, obývajících celu tak, aby se s ostatními skupinami odsouzených nepotkávali v rámci vnitřních prostor Věznice M. při společných činnostech, jako např. při osobní hygieně, telefonní komunikaci s rodinami apod. V reakci na to žalovaná přijala ve dnech 9. a 10. 11. 2020 nařízení vedoucího oddělení výkonu, kterými jednak od 9. 11. 2020 pozastavila provoz jednotlivých pracovišť (s výjimkou kuchyně a vnitřního provozu) a současně stanovila v době od 9. do 20. 11. 2020 pro odsouzené, kteří nebyli pozitivně testováni na Covid-19, mj. karanténní opatření omezující pohyb odsouzených včetně vycházek, kulturní činnost, aktivity programu zacházení a dále další činnosti zahrnující užívání telefonu, videohovory, nákup potravin, přijímání balíčků, korespondenci, koupání a další. Následně rozhodnutím ze dne 24. 11. 2020 uložila KHS žalované s účinností od 24. 11. 2020 do odvolání povinnost znovu zajistit režimová opatření ve Věznici M. obdobného obsahu jako v případě rozhodnutí ze dne 9. 11. 2020. Žalovaná pak opětovně dne 25. 11. 2020 přijala nařízení vedoucího oddělení výkonu, jímž od 24. 11. 2020 nadále znovu stanovila odsouzeným řadu omezujících opatření ve vztahu k vycházkám, kulturní činnosti, aktivit programu zacházení a dalším činnostem jako v případě nařízení z 9. a 10. 11. 2020.

13. K namítané opožděnosti reakce žalované na první nakažené již na konci října 2020 krajský soud v první řadě zdůrazňuje, že ze sdělení KHS z 4. 11. 2020 jednoznačně vyplývá, že KHS byla se situací ve Věznici M. bezprostředně obeznámena, neboť v uvedeném sdělení hovoří nejen o provedeném šetření, ale rovněž o již přijatých karanténních opatřeních vůči vymezeným osobám, které byly 31. 10. 2020 v kontaktu s nakaženou osobou. Pokud jde o samotnou namítanou nedostatečnost reakce na první nakažené, žalobce netvrdil porušení jakéhokoliv konkrétního předpisu, ať už obecné závaznosti (zákona či podzákonného předpisu, ať už ve formě mimořádného opatření či nařízení, vyhlášky atp.), či vnitřního předpisu Vězeňské služby, který měla žalovaná svým opomenutím spočívajícím v nepřijetí protiepidemických opatření při výskytu prvních nakažených porušit. Tvrzení žalobce jsou v této části zcela obecná, není přitom úlohou soudu nezákonný zásah za žalobce domýšlet. Za zásadní pak krajský soud považuje tu skutečnost, že ani samotná KHS, jakožto orgán ochrany veřejného zdraví v dané souvislosti jediný oprávněný podle zákona o ochraně veřejného zdraví nařizovat plošná omezující opatření vůči skupinám osob ve smyslu zákazu kumulace osob, tedy ve smyslu uzavření pracovišť či zákazu vycházek (na rozdíl od žalované, která takovou pravomocí nedisponuje), při vědomosti o výskytu prvních nakažených, jejich počtu i počtu osob, které s nimi měly rizikové kontakty, sama žalovaná přijetí žádných omezujících opatření nenařídila, nýbrž reagovala pouhým doporučením. Žalovaná tedy zřetelně žádnou právní povinnost v této době neporušila.
14. Ve vztahu k druhé namítané části zásahu krajský soud uvádí následující. Žalobce konkretizoval tvrzené nerespektování předmětných rozhodnutí KHS žalovanou jako nesplnění povinnosti přijmout opatření zabráňujících kumulaci osob dle rozhodnutí KHS z 9. a 24. 11. 2020. Žalovaná podle žalobce v první řadě porušila jí stanovenou povinnost soustavným umožněním chodu pracovišť. Toto tvrzení je ale vyvráceno výše uvedeným zjištěním soudu, že žalovaná ihned po obdržení rozhodnutí KHS ze dne 9. 11. 2020 chod všech pracovišť (s výjimkou kuchyně a vnitřního provozu) nařízením č. 41 od 9. 11. 2020 až do odvolání pozastavila. Tvrzení žalobce o možnosti setkávání velkého počtu osob bez dodržení potřebných rozestupů, obzvláště při realizování výstupních prohlídek při odchodu z pracoviště, tudíž zřetelně neodpovídají skutečnosti. Nadto je třeba uvést, že žalobce sám pracovníčně zařazen nebyl a není (což sám u jednání soudu potvrdil), a tudíž nemohl disponovat osobními poznatky o konání těchto prohlídek.
15. Námitku žalobce, že navzdory tomu, že rozhodnutí KHS uložilo žalované povinnost minimalizovat režimovými opatřeními setkávání odsouzených již od 9. 11. 2020, toho dne byla pracoviště v provozu až do standardního dokončení směny, nepovažuje soud za opodstatněnou. Rozhodnutí KHS bylo vydáno dne 9. 11. 2020 s blíže nespecifikovanou účinností (např. od konkrétní hodiny) a účinné vůči žalované mohlo být nejdříve od okamžiku, kdy bylo žalované doručeno. Jelikož teprve následně musela žalovaná zpracovat vnitřní předpis (nařízení č. 40), jímž uloženou povinnost přijmout režimová opatření realizovala v podobě pozastavení chodu pracovišť a s tímto vnitřním předpisem seznámit zaměstnance i odsouzené, nelze považovat za reálné, aby veškeré tyto úkony proběhly ještě před nástupem na směny dne 9. 11. 2020. Ponechání provozu pracovišť až do standardního dokončení směny uvedeného dne tak z pohledu soudu nemůže představovat jakékoliv porušení uvedeného rozhodnutí, je-li vzato v úvahu, že ke kumulaci většího počtu osob setkávajících se na tom kterém pracovišti již toho dne nevyhnutelně došlo. Ze stejného důvodu soud neshledal pochybení žalované ani ve vykonání výstupní prohlídky při opuštění pracovišť standardním způsobem.

16. Dále žalovaná podle žalobce porušila povinnost, stanovenou jí rozhodnutím KHS, povolením hromadných vycházek. I toto tvrzení ale vyvracejí z dokazování učiněná zjištění soudu. V rozporu s tvrzením žalobce soud zjistil, jak je rozvedeno výše, že žalovaná nařízeními č. 41 a 48, přijatými v návaznosti na rozhodnutí KHS ze dne 9. a 24. 11. 2020, hromadné vycházky nepovolovala. S účinností od 9. 11. 2020 do 20. 11. 2020 byly vycházky odsouzeným umožněny jen dle stanoveného rozpisu po oddílech, s účinností od 24. 11. 2020 pak byly vycházky zcela zrušeny. K námitce, že dne 9. 11. 2020 ještě proběhla hromadná vycházka, odkazuje soud na argumentaci uvedenou v předchozím odstavci. Spatřoval-li žalobce nedodržování opatření KHS ve vztahu k vycházkám v tom, že tyto i nadále po 9. 11. 2020 probíhaly, je třeba zdůraznit, že KHS konání vycházek nezakázala. Rozhodnutím KHS z 9. 11. 2020 (jakož i následně z 24. 11. 2020) byla žalované toliko nařízena povinnost přijmout režimová opatření tak, aby se nepotkávaly odsouzené osoby obývající jednu celu s odsouzenými z ostatních cel. Žalovaná v reakci na to přijala nařízení č. 41 a 48 omezující průběh vycházek právě tak, aby se na nich nepotkávali odsouzení z vícera cel. Ani co do opatření týkajících se vycházek tak krajský soud neshledal pochybení žalované, jelikož ta se naopak přijatými kroky pohybovala zcela v rámci mantinelů nastavených ze strany KHS.
17. Výše zmíněná nařízení vedoucího oddělení výkonu trestu nadto zavedla celou řadu dalších omezujících opatření týkajících se pohybu odsouzených, využívání kulturní místnosti, telefonování a videohovorů, stravování, hygieny, nákupu potravin a věcí osobní potřeby, korespondence a přijímání balíčků a dalších, čímž žalovaná bezezbytku naplnila povinnosti uložené jí nejen předmětnými rozhodnutími KHS, ale i doporučení udělená jí ve sdělení KHS ze dne 4. 11. 2020, a to jak po stránce časové, tak obsahové.
18. Tvrzení žalobce, že nařízení sice byla přijata, ale nebyla v praxi dodržována, bylo (s výjimkou výše zmíněných námitek proti dokončení běžného režimu dne 9. 11. 2020) zcela nekonkrétní.
19. Krajský soud tak uzavírá, že se žalovaná jí vytýkaného nezákonného jednání (opomenutí) v žádném z žalobcem tvrzených ohledů nedopustila.
20. Pro úplnost soud dodává, že argument zvládnutím tzv. první vlny epidemie nepovažuje za případný. Jak vyplývá z výše uvedeného odůvodnění, žalovaná během tzv. druhé vlny neporušila žádnou svou zákonem či podzákonným předpisem uloženou povinnost. Nesrovnatelně horší průběh tzv. druhé vlny epidemie (pandemie) na podzim roku 2020 v podobě masového výskytu nákazy postihl všechny regiony ČR a k výskytu nákazy bohužel došlo i ve zdravotnických zařízeních a zařízeních sociálních služeb i přes přísné dodržování všech protiepidemických opatření. Výskyt a rozšíření onemocnění Covid-19 ve Věznici M. tak nebyl žádnou výjimkou.
21. Důkazy výsledkem žalobce a zejména výsledky početné skupiny svědků z řad jeho spoluvězňů, které žalobce navrhl jednak k prokázání svého tvrzení, že se nakazil onemocněním Covid-19, a jednak k prokázání svého tvrzení, že ještě dne 9. 11. 2020 probíhala práce na pracovištích, soud zamítl, neboť z důvodu postavení tvrzeného zkrácení žalobcových práv do roviny pouhého ohrožení jeho zdraví nebyla otázka skutečné nákazy žalobce pro posouzení věci rozhodná. Provádění důkazů, které nemají vést k prokázání rozhodné skutečnosti, je zcela nadbytečné a ne hospodárné. Pro úplnost však považuje soud za potřebné zdůraznit, že výpovědi lékařských laiků, tj. svědků i žalobce samotného, nejsou absolutně způsobilé

prokázat existenci onemocnění Covid-19 u žalobce v dané době, což v případě svědků platí o to více o zcela subjektivních potížích žalobce v podobě ztráty čichu a chuti, jakožto v té době v zásadě příznaků daného onemocnění. Byl-li žalobce dle svého tvrzení negativně testován prostřednictvím metody PCR i přes jím tvrzené pociťované příznaky, s nejvyšší pravděpodobností nakažen nebyl, popřípadě měl své zdravotní obtíže sdělit lékaři a trvat popřípadě na opakování testování, byl-li předtím testován v době, kdy ještě nebyl test s to nákazu prokázat. Případné uskutečnění celé pracovní směny ještě dne 9. 11. 2020 nebylo ze strany soudu vyhodnoceno jako nezákonné, tuto skutečnost tedy nebylo zapotřebí prokazovat.

22. Žalobce dále požadoval, aby soud vyžádal všechna opatření KHS týkající se pandemie Covid-19, související s žalovanou a obcemi, kde mají trvalý pobyt její zaměstnanci, a dále navrhl provedení důkazu: sdělením KHS ze dne 22. 12. 2020 o poskytnutí informací žalobci týkající se počtu pozitivních testů na Covid-19 u odsouzených ve Věznici M. dne 26. 11. 2020; mimořádným opatřením KHS ze dne 16. 3. 2020, jímž došlo k zákazu opustit území tam uvedených obcí; sdělením žalované ze dnů 2. 4. 2020 a 8. 4. 2020 k žádosti o poskytnutí informace o počtu zaměstnanců žalované, kteří bydlí v uzavřených obcích; žalobou P. M. B. proti Vězeňské službě ČR ze dne 21. 12. 2020 ve věci zavlečení nebezpečného viru petrise (sic!) a SARS-Cov-2 do věznice; přípisem KHS ze dne 8. 2. 2021 o poskytnutí informace o celkovém počtu pozitivních odsouzených a pozitivních zaměstnanců žalované; vyřízením stížnosti žalobce žalovanou ze dne 14. 5. 2020 na podmínky výkonu trestu odnětí svobody v době nákazy a potvrzením o návštěvě advokátky žalobce ze dne 17. 5. 2021.
23. Všechny tyto důkazní návrhy krajský soud rovněž zamítl. Skutečnost, že onemocnění Covid-19 proniklo i do Věznice M. a postihlo nejen zaměstnance žalované, ale i odsouzené, nebyla žalovanou rozporována. S ohledem na rozsah celosvětové pandemie tohoto onemocnění na podzim roku 2020 se jednalo o prakticky nevyhnutelné. KHS ostatně vydala předmětná rozhodnutí právě v návaznosti na výskyt onemocnění Covid-19 ve Věznici M. Prokázání počtu nakažených (ať už zaměstnanců či odsouzených) u žalované, stejně jako skutečnosti, že KHS v březnu 2020 dočasně uzavřela několik obcí na Litovelsku a Uničovsku, v nichž měli bydliště někteří zaměstnanci žalované, tudíž zcela postrádá způsobilost ozřejmit skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda žalovaná přijala opatření v souvislosti s tzv. druhou vlnou na podzim roku 2020, zejména opatření vyžadovaná po ní rozhodnutími KHS z 9. a 24. 11. 2020. Žaloba P. M. a B. nemohla z titulu souhrnu pouhých tvrzení uvedeného žalobce představovat způsobilý důkazní prostředek k prokázání jakéhokoliv žalobcova tvrzení. A konečně vyřízení stížnosti žalobce žalovanou se netýká výše vymezeného věcného a časového rámce předmětného zásahu, stejně jako potvrzení o návštěvě advokátky (chybně přiloženo potvrzení ze dne 17. 5. 2021, ač ve skutečnosti měl žalobce na mysli návštěvu ze 17. 2. 2021).

V. Závěr a náklady řízení

24. Jelikož bylo prokázáno, že se tvrzený zásah nestal, neboť žalovaná nebyla nezákonně nečinná, informovala KHS bezprostředně po výskytu prvního nakaženého dne 30. 10. 2020 a v návaznosti na rozhodnutí KHS z 9. a 24. 11. 2020 přijala dne 9., 10. a 25. 11. 2020 celou řadu režimových opatření ve Věznici M. k zamezení kumulace osob a potkávání vězňů z různých cel v rámci vnitřních prostor věznice při společných činnostech, soud žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

25. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalované žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. listopadu 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu